

Να κάνουμε τον σταυρό μας και... "τρέλα κολοκοτρωναίικη", συνάδελφοι

Γράφει ο Δημήτρης Νατσιός (Δάσκαλος - Κιλκίς)

«Η πρώτη μέρα στο σχολείο» τιτλοφορείται ένα κείμενο που περιέχεται στο «Ανθολόγιο Λογοτεχνικών Κειμένων Α΄ και Β΄ Δημοτικού», σελ. 30-31. Στο κείμενο αυτό «προσφέρονται», ανεπιγνώστως προφανώς από τους συγγραφείς, όλα τα τρέχοντα ιδεολογήματα και τα κρανιοκενή στοιχεία που χαρακτηρίζουν το «Νέο Σχολείο», το προοδευτικό, που κόβει ΣΥΡΙΖΑ τα ριζιμιά λιθάρια του Γένους.

Ένας μικρός μαθητής, πρωτάκι, διηγείται τις εντυπώσεις του από την πρώτη μέρα στο σχολείο. Μετά τις γνωστές αγωνίες, τον φόβο του αγνώστου, τις σπαραξικάρδιες «απαγκιστρώσεις» εκ της μητρικής αγκάλης και τα συναφή της παρθενικής «ακαδημαϊκής» σταδιοδρομίας, διαβάζουμε στον επίλογο: «Η δασκάλα μας ήταν η κυρία Μεταξά. Ήθελε να τη φωνάζουμε Γεωργία και κυρίως όχι δασκάλα. Ο Κυριάκος που καθόταν δίπλα μου, είπε: – Δασκάλα, μπορώ... Σταμάτησε. Η δασκάλα μας χαμογέλασε. Μετά είπαμε όλοι τα ονόματά μας. Φανή, Γιάννης, Ιουλία, Αναστασία.... Με τι θέλετε να αρχίσουμε; ρώτησε η κυρία μας.

Ο Κωστής σήκωσε το χέρι.
– Με την τουαλέτα κυρία».

(Στο παλιό Ανθολόγιο, προ του 2006, διάβαζε ο μαθητής στην πρώτη σελίδα μια εξαιρετική

προσευχή:

“Πέφτω κάνω τον σταυρό μου
και άγγελο έχω στο πλευρό μου
δούλος του Θεού λογιούμαι
και κανέναν δεν φοβούμαι”

και στην ίδια σελίδα το περίφημο “φεγγαράκι μου λαμπρό”. Τώρα φτάσαμε στα καντιποτένια του υπουργείου με τις ανεπρόκοπες δασκάλες που θέλουν να τις προσφωνούν οι μαθητές με το... καλλιτεχνικό τους όνομα).

Τι αχνοφέγγει πίσω από τις χαζοχαρούμενες αυτές αράδες, οπωσδήποτε α(κατα)νόητες για νεοεισερχόμενο στο σχολείο μαθητή, απαξιωτικές και προσβλητικές για τον δάσκαλο; Εδώ έχουμε μια «προοδευτικά» δασκάλα, που αποποιείται την αποστολή της. Εφ’ όσον απορρίπτει τον σεβασμό που περιέχει η προσφώνηση «κυρία», δημιουργεί την δήθεν οικειότητα, η οποία παρερμηνεύεται από τους μαθητές και καταντά η μητέρα της καταφρονήσεως και της απειθαρχίας.

Πολλοί εκπαιδευτικοί πράττουν το ίδιο, έχοντας θολά εντυπωμένη στο νου τους την θεωρία της αντιαυταρχικής ή αντιαυθεντικής αγωγής. Καλλιεργούν μια «ανάρμοστη» σχέση με τους μαθητές τους, δήθεν φιλική. Όμως όταν ο εκπαιδευτικός παρουσιάζεται υπερβολικά επιεικής σημαίνει ή ότι δεν μπορεί να διαδραματίσει σωστά τον ηγετικό ρόλο του ή ότι δεν ενδιαφέρεται για τα παιδιά. Στις περιπτώσεις αυτές η επιείκεια αποτελεί την χειρότερη μορφή αδιαφορίας.

(Κάτι παρόμοιο ισχύει και με τους γονείς, που προσπαθώντας να κερδίσουν την εκτίμηση των παιδιών τους, διαβάζοντας και κάποια «βίπερ», περί «δημοκρατικής» οικογενειακής αγωγής, που κυκλοφορούν και σε μπακάλικά, λένε στα παιδιά τους: «μη με βλέπεις σαν πατέρα. Εγώ θέλω να είμαι φίλος σου». Σ’ αυτήν την περίπτωση και ο γονέας είναι ένα ανώριμο παιδί που παραιτείται από την πατρική ή την μητρική του ευθύνη και δημιουργεί στο παιδί αίσθημα ανασφάλειας, που θα φτάσει ως τον πανικό.

Τα παιδιά θα βρουν ευκαιρίες στην ζωή τους ν’ αποκτήσουν φίλους, είναι όμως αμφίβολο αν θα βρουν κάποιον άλλο πατέρα ή άλλη μητέρα). Η δασκάλα του κειμένου, που ήθελε να την προσφωνούν οι μαθητές της – και μάλιστα της πρώτης τάξης – Γεωργία (και γιατί όχι, Γωγώ), αυτοακυρώνεται και ταυτόχρονα, εξ απαλών ονύχων, «διδάσκει» στα παιδιά ότι δεν υπάρχει αυτή η ευλογημένη απόσταση μεταξύ δασκάλου και μαθητή, το μυστικό υφάδι που συνέχει αυτή τη σχέση, που ονομάζεται σέβας.

Με τα καλοπιάσματα και τις κολακείες δεν βγάζεις γερούς μαθητές. «Δει δ’ αυτούς μηδέ τοις εγκωμίοις επαίρειν και φυσάν• χαυνούνται γαρ ταις υπερβολαίς των επαίνων και θρύπτονται», δηλαδή, πρέπει να μην παινεύουμε υπερβολικά και φουσκώνουμε τα παιδιά με τα εγκώμια, γιατί με τις υπερβολές των επαίνων γίνονται ματαιόδοξα και κακομαθημένα». (Πλούταρχος, «περί παίδων αγωγής», εκδ. «Κάκτος», σελ. 69).

Και ο άγιος Πορφύριος ο Κουσοκαλυβίτης, επόμενος τοις θείοις πατράσι, έλεγε κάτι σημαντικό: «Στα παιδιά ο έπαινος κάνει κακό. Τι λέει ο λόγος του Θεού; “Λαός μου οι μακαρίζοντες υμάς πλανώσιν υμάς και την τρίβον των ποδών υμών τaráσσουσιν”. Όποιος μας επαινεί, μας πλανάει και μας χαλάει τους δρόμους της ζωής μας.

Πόσο σοφά είναι τα λόγια του Θεού! Ο έπαινος δεν προετοιμάζει τα παιδιά για καμιά δυσκολία στη ζωή. Και βγαίνουν απροσάρμοστα και τα χάνουν και τελικά αποτυγχάνουν. Τώρα ο κόσμος χάλασε. Στο μικρό παιδάκι λένε όλο επαινετικά λόγια. Μην το μαλώσουμε, μην του εναντιωθούμε, μην το πιέσουμε το παιδί.

Μαθαίνει, όμως, έτσι και δεν μπορεί να αντιδράσει σωστά και στην πιο μικρή δυσκολία. Μόλις κάποιος του εναντιωθεί, τσακίζεται, δεν έχει σθένος.

Οι γονείς ευθύνονται πρώτοι για την αποτυχία των παιδιών στη ζωή και οι δάσκαλοι και καθηγητές μετά. Τα επαινούν διαρκώς. Τους λένε εγωιστικά λόγια. Δεν τα φέρνουν στο Πνεύμα του Θεού. Τ' αποξενώνουν απ' την Εκκλησία. Όταν μεγαλώσουν λίγο τα παιδιά και πάνε στο σχολείο μ' αυτό τον εγωισμό, φεύγουν απ' τη θρησκεία και την περιφρονούν, χάνουν το σεβασμό προς το Θεό, προς τους γονείς, προς όλους. Γίνονται ατίθασα και σκληρά κα άπονα, χωρίς να σέβονται ούτε τη θρησκεία, ούτε τον Θεό. Βγάλαμε στη ζωή εγωιστές και όχι χριστιανούς». (Γέροντος Πορφυρίου, «Βίος και Λόγοι», εκδ. Ι.Μ. Χρυσοπηγής, σελ. 427).

Το κείμενο του σχολικού βιβλίου τελειώνει με την ομορφότατη και παιδαγωγικότατη «επιθυμία» του μαθητή να αρχίσει η σχολική χρονιά, η διδασχή, με την...τουαλέτα. Σαφές το μήνυμα, ελήφθη. Εύγε στους ιθύνοντες, τα σαΐνια του αμαρτωλού πρώην Παιδαγωγικού Ινστιτούτου. Παιδεία, αγωγή, σμίλευση ψυχών, προσιδιάζουσα...στις τουαλέτες. Αυτό το μνημειώδες κείμενο βρήκαν, για να υποδεχτούν τους νιόβγαλτους μαθητές στο γοητευτικό ταξίδι της γνώσης.

Αντί για οσμή πνευματικής ευωδίας, ένα κείμενο από τα μυρίπνοα άνθη της παράδοσής μας, η δυσωδία του βόθρου, η διά βίου εκπαίδευση που οραματίζονται οι Γραικύλοι της σήμερα. Δευτέρα, η πρώτη μέρα στο σχολείο. Οι αποδομητές ας αρχίσουν «με την τουαλέτα». Εμείς θα αρχίσουμε με τις αγιαστικές ευχές της Εκκλησίας μας, υπερήφανοι γιατί είμαστε Έλληνες δάσκαλοι και Χριστιανοί Ορθόδοξοι, γιατί τιμότερα δεν υπάρχουν στην Οικουμένη.

«Απ' έξω μαυροφόρα απελπισιά», αλλά μες στην τάξη Κρυφό Σχολειό. Κάνουμε τον σταυρό μας και “τρέλα κολοκοτρωναίικη”, συνάδελφοι. Και κανείς να μην φοβάται τους μυρμηγκολέοντες, “πρόσκαιροι εισί”.

(Παραθέτω τρία κείμενα της ρωμαίικης... τρέλας. Αν δεν υπήρχε αυτή, ακόμη θα προσκυνούσαμε τους Μωχαμετάνους.

«Ο κόσμος μας έλεγε τρελούς. Εμείς αν δεν είμεθα τρελοί, δέν εκάναμε την Επανάσταση», μας ορμηγεύει ο Γέρος του Μοριά.

«Νοικοκυριοί καί φρόνιμοι

Δεν ζουν στον Ψηλορείτη

Οι κουζουλοί την κάνανε

Αθάνατη την Κρήτη»,

διαλαλεί και η κρητική λεβεντομαντινάδα.

Μονολογούσε, περίλυπος και καταντροπιασμένος, Νικόλαος Ιβανώφ, αρχιστράτηγος των Βουλγάρων στην μάχη του Κιλκίς, μετά την συντριβή του από τους αθάνατους Κιλκισιομάχους: «Όλα τα είχα προβλέψει, τα είχα σκεφτεί όλα, εκτός από την τρέλα των Ελλήνων»).

Κλείνω με ένα εξαιρετο κείμενο, αντάξιο για δασκάλους κυρίως για νέους.

«Εσύ που πήρες την απόφαση να γίνεις δάσκαλος, έτσι κι έτσι έχεις δώσει, ως τώρα, πολλές εξετάσεις. Θυμήσου, προτού ν' αρχίσεις την δουλειά σου, να κάμεις και μια τελευταία εξέταση, όχι μπροστά σε επιτροπές και καθηγητές, παρά μονάχος, ολομόναχος με τον εαυτό σου. Ρίξε μια ματιά στην ψυχή σου και κοίταξε: Καίει εκεί μέσα άσβηστη κι ασάλευτη η λαχτάρα για τον άνθρωπο; Τότε πάει καλά κι ευλογημένη η απόφασή σου.

Αν όμως βρεις πως όλος ο πόθος σου είναι πότε να ελευθερωθείς απ' αυτόν και συλλογίζεσαι μόνον πως και πότε θα πλουτίσεις, τότε άλλαξε το ταχύτερο απόφαση, εν όσο είσαι ακόμη νέος, γιατί βρίσκεσαι σε στραβό δρόμο. Ό,τι ελπίζεις, δεν θα σου το φέρει το επάγγελμά σου. Κι ο ίδιος το βλέπεις, η Πολιτεία δεν είναι γενναία στους μισθούς της...

Αν όμως η ψυχή σου μοιάζει κάπως με την ψυχή της Μάνας, που κι όταν το γεννήσει το παιδί

εξακολουθεί, με την αδιάκοπη τρεμούλα και λαχτάρα, ολοένα να το δημιουργεί και να το φτιάχνει, τότε να είσαι βέβαιος, πως δεν θα γκρεμισθείς από τα ύψη, που ανέβασες τον εαυτό σου με την απόφασή σου να γίνεις δάσκαλος και τη ζωή σου θα περάσεις ανθρωπινά... Σαν την ψυχή της Μάνας πρέπει κι η δική σου ψυχή να είναι υπό αδιάκοπη λαχτάρα φλογισμένη. Τότε πήγαινε με θάρρος μπροστά, αλλιώς γύρισε πίσω, επειδή η ζωή σου θα είναι πάντα δυστυχισμένη».

(Το ωραίο αυτό κείμενο ανήκει στον φιλόλογο και κριτικό Γιάννη Αποστολάκη και γράφτηκε πριν από 85 περίπου χρόνια).

13.09.2017

Πηγή: www.antibaro.gr/